

Proletarer i alle lande, foren jer!

1. maj 2024: Styrk den antiimperialistiske kamp i tjeneste for den proletariske verdensrevolution!

Internationalt Kommunistisk Forbund (IKF) sender sine flammende, proletariske klassehilsner til verdens arbejdere og undertrykte folk og nationer i anledning af 1. maj 2024. Mens imperialisterne intensiverer deres angreb på masserne og i stadig højere grad orienterer sig mod at løse deres problemer med mere aggressionskrig, kæmper folkene og gør modstand og opnår også at gennemføre modoffensiver. Med revolutionær stolthed hylder vi ved denne store lejlighed de folkekrige, som i dag føres i Peru, Indien, Tyrkiet og Filippinerne under ledelse af Kommunistiske Partier, og som repræsenterer den mest avancerede form for kamp mod imperialismen og er den Proletariske Verdensrevolutions skinnende lys. Vi hylder også den nationale modstandsbevægelses heroiske kamp i Palæstina, som modigt bekæmper den zionistiske israelske stats brutale og folkemorderiske aggression, som får støtte fra en stor del af imperialisterne, især USA-imperialismen, og som dermed er et eksempel for alle undertrykte og udbyttede folk på, at et lille land kan bekæmpe en tilsyneladende overvældende fjende. Kommunistisk Internationale Liga opfordrer på denne 1. maj 2024 de revolutionære kræfter til at øge og udvikle kampen for at opfylde de store opgaver i den revolutionære kamp. Den 1. maj 2024, proletariatets internationale kampdag, skal udtrykke kommunisternes enhed under marxismen-leninismen-maoismen i deres bestræbelser på fuldt ud at påtage sig deres rolle som »klassens mest fremskredne« - kombineret med det faste mål om at styrke og videreføre opbygningen af proletariatets internationale organisation!

Imperialismens generelle krise skærper alle de grundlæggende modsætninger i verden

Den 1. maj 2024 finder sted i en kontekst af yderligere intensivering af de grundlæggende modsætninger i den nuværende verden, især hovedmodsætningen mellem undertrykte folk og nationer og imperialismen. Uddybningen af imperialismens generelle krise afslører i stigende grad dens virkelige natur, som ikke har andet end elendighed, forarmelse, død og forfald at tilbyde folkemasserne. Mens de fem rigeste mennesker i verden har fordoblet deres udplyndring siden 2020, er næsten fem milliarder mennesker blevet fattigere i samme periode. Stigningen i imperialistiske krige og konflikter, den enorme stigning i fødevarer- og energipriserne og den fortsatte voldsomme arbejdsløshed har øget antallet af dem, der tvinges ud i akut sult, med yderligere 117 millioner alene i 2022. Dette ses i den mest koncentrerede form i Indien, hvor 70 % af den globale stigning i fattigdom og sult finder sted. For nylig viste imperialismen igen sit morderiske ansigt i Gaza, hvor mere end 34.000 mennesker blev dræbt, og mere end 1,2 millioner er tvunget til akut sult allerede i 6 måneder. Koncentrationen af markederne har nået et rekordhøjt niveau, og i dag ser vi endnu tydeligere, hvad »monopolets magt kombineret med statsmagten« betyder. I agroindustrien kontrollerer to monopolgrupper (Monstanto og Dupont) nu 40 procent af det globale frømarked. Endnu mere koncentreret i »Big Tech«, hvor Meta, Alphabet og Amazon har delt 75 procent af det globale marked, efterfulgt af investeringsmonopoler som BlackRock, som i samarbejde med de imperialistiske stater opkøber hele territorier og regioner i de undertrykte lande.

Den revolutionære situation udvikler sig ujævnt i hele verden

I modsætning til den pessimistiske stemning, som herskerne af dette reaktionære og folkefjendske udbytning- og udplyndringssystem og de, der tvivler på massernes nedbrydende og opbyggende kraft, forsøger at skabe, har vi som kommunister i dag flere grunde til at se optimistisk på fremtiden. I overensstemmelse med intensiveringen af det imperialistiske systems strukturelle krise finder vi i alle dele af verden enorm modstand og opstande mod imperialisternes og deres lakajers tiltagende aggression mod arbejderklassen, bønderne, de fattige, de undertrykte folk og de undertrykte nationer. Kapitalens generelle krise i dens imperialistiske fase har udviklet sig til et yderligere højdepunkt, og udbrud og omvæltninger af store dimensioner ryster imperialisterne verden over og får dem til at iværksætte endnu mere aggressive angreb mod det internationale proletariat og de undertrykte folk og nationer. Imperialisterne og deres lakajer er ikke engang i stand til at holde systemets skærpende modsætninger på et »kontrollerbart« niveau. Dette system er så råddent, og modsætningerne har udviklet sig i en sådan grad, at den periode, hvor de var i stand til at opnå resultater med »sædvanlige løsninger« i form af øget udbytning af arbejderklassen og de undertrykte folk og nationer, er forbi. De ønsker at overvinde det imperialistiske systems krise ved at udvide de uretfærdige krige og omdanne de

voksende modsætninger på akse og i deres egne interessers tjeneste. De imperialistiske "kriseredningsprogrammer" er langt fra i stand til at repræsentere en løsning på systemets krise, i stedet uddyber de de eksisterende modsætninger og fører til en yderligere intensivering af den generelle krise.

I de undertrykte lande, stormcentrene for den proletariske verdensrevolution, uddybes den bureaukratiske kapitalismes krise ujævnt, hvilket skaber politiske kriser af enorme proportioner i store dele af Afrika, Asien og Latinamerika. Store eksplosioner og omvæltninger i massekampene i Bangladesh, Senegal, Ecuador og Colombia udviklede sig, og bondebevægelser fortsætter med at udvikle sig i betydelig skala, som vi har set i Indien, Mexico eller Brasilien, hvilket fremmer betingelserne for landbrugsrevolutionen som en del af den nye demokratiske revolution og beviser, at hvor som helst bønderne er under proletarisk ledelse, bliver deres rolle som hovedkraften i den nye demokratiske revolution mod imperialismen, feudalisme og bureaukratisk kapitalisme klar. Nationale befrielsesbevægelser som i Manipur, Irland, Kurdistan, bare for at nævne nogle få, udvikler sig på trods af fjendens hårde angreb og udvikler også modoffensiver og opnår sejre, som det var tilfældet i Afghanistan mod USA-imperialismen, Mali hovedsageligt mod fransk imperialismen og nu med en ny fase i kampen for Palæstinas befrielse mod USA-støttet (og andre imperialisters) zionistisk aggression.

Inflation og massive stigninger i udgifterne til basale fornødenheder fører ikke kun til store kampe i de undertrykte lande, men intensiverer også arbejderklassens og andre folkelige massers kampe i de imperialistiske lande, som f.eks. de langvarige strejker i transportsektoren i Storbritannien og Tyskland eller det franske proletariats imponerende omvæltninger. I USA markerer året 2023 det største antal store arbejdsnedlæggelser i mere end 20 år og den nylige studenteropstand på de nordamerikanske universiteter til forsvar for den palæstinensiske sag og mod støtten fra Bidens regering til det zionistiske folkemord. Yderligere monopolisering af markederne, nedskæringer i offentlige ydelser med samtidige stigninger i renter og energipriser opdanner også i stigende grad de småborgerlige mellemlag, som - under en korrekt ledelse - udgør en vigtig reserve- og alliancekraft for proletariatet. Derudover har også landmandsbevægelsen i mange europæiske lande, som fortsætter den dag i dag, ikke kun formået at afvise individuelle angreb, men afspejler også de herskende klassers stigende tab af indflydelse på de småborgerlige lag af befolkningen. Den vidtrækkende uddybning af den generelle krise blev akkumuleret i en uddybende politisk krise, hvor magthaverne er mindre og mindre i stand til at fortsætte som før, og de undertrykte er mindre og mindre villige til at fortsætte indtil da. Militarisering, fascistisering og øget undertrykkelse er ved at blive en almindelig tendens hos imperialisterne, som forsøger at erstatte fundamentale landvindinger og grundlæggende demokratiske rettigheder som f.eks. ytringsfrihed med stigende juridisk censur og forbud mod folkelige protester. Det skuespil, som de herskende

klasser forbereder i år ved en række valg (USA, EU, Indien osv.), hvor de forsøger at sætte en »demokratisk maske« op, vil endda uddybe deres politiske krise, og kommunisterne og de revolutionære kræfter er nødt til at bruge denne lejlighed til at føre kampagner med aktiv valgboycot for at styrke og lede masserne i deres spontane kamp mod undertrykkelse og udbytning. Vi ser tydeligt, at skærpelsen af alle de antagonistiske modsætninger i den objektive verdenssituation hovedsageligt drives frem på grund af hovedmodsatningen i dag, modsætningen mellem undertrykte folk og nationer og imperialismen, der øger betingelserne for udviklingen af revolutioner, hvilket er hovedtendensen i verden i dag.

De interimperialistiske modsætninger slår på verdenskrigens trommer

Den generelle krise er særlig tydelig i den faldende tendens for USA-imperialismen, hvis status som verdensomspændende hegemonisk supermagt fortsat smuldrer. Denne ændring i den internationale magtbalance, som hovedsageligt har sine rødder i modsætningen til de undertrykte folk og nationer, øger også de interimperialistiske modsætninger betydeligt i den nuværende periode og øger tendensen til større og mere direkte militær aggression og til ny opdeling mellem imperialisterne. Krigen i Ukraine, konflikterne i Taiwan og det sydlige Stillehav samt Mellemøsten er klare forvarslere om imperialisternes tendens til en ny verdenskrig, selv om den ikke er nært forestående på nuværende tidspunkt. Den imperialistiske militarisering og oprustning har nået et omfang, der ikke er set siden Anden Verdenskrig, og som hovedsageligt drives frem af USA-imperialismen, efterfulgt af det imperialistiske Rusland og det socialimperialistiske Kina. USA-imperialismen står i spidsen for dette og forsøger ved hjælp af NATO, som den leder, og især nye militæralliancer at tilpasse sine alliancestyrker tættere til sine egne strategiske interesser - for yderligere at omringe Rusland og inddæmme og omringe det samtidige socialimperialistiske Kina. Sprængning af North Stream 2 (i Østersøen) eller sanktioner mod »partnerstater« viser, at selv enhver imperialistisk alliance kun er en alliance mellem rovdyr og konkurrenter. Igen viser imperialisterne deres rådne natur foran de undertrykte folk og masser i verden, og de lærer endnu en gang, at *»imperialisterne aldrig vil lægge slagterknivene fra sig, at de aldrig vil blive buddhaer, til deres dommedag.«* (Formand Mao) Kommunisterne må fordømme og afsløre den imperialistiske oprustning og militarisering som deres forberedelse af en ny imperialistisk verdenskrig, og støtte og udvikle massernes mobiliseringer, aktiviteter og strejker som en styrke til forberedelse af den revolutionære krig. Men imperialisternes sabelraslen må ikke sløre kommunisternes vision, det må forstås, at folkemassernes spontane kamp mod de imperialistiske krigsforberedelser må være fast rettet mod imperialismen som en kampkraft, fordi den imperialistiske krig kun kan forhindres af revolutionen, eller rettere sagt, den imperialistiske krig vil fortsætte med at give næring til revolutionens hovedtendens. Kommunistere må derfor stole fuldt og fast på kammerat Stalins lære: *»For at eliminere krigens uundgåelighed må imperialismen ødelægges.«*

Omvæltningerne og udbruddene i det imperialistiske verdenssystem er udtryk for perioden med dets tilbagegang og undergang, selv om kommunisterne må kæmpe hårdt mod illusioner og teorier om imperialismens automatiske »sammenbrud« og vedholdende fortsætte på vejen med at rekonstituere eller yderligere styrke de Kommunistiske Partier som det afgørende instrument til erobring af politisk magt, idet de anvender sig af princippet om, at *»alt reaktionært er det samme; hvis du ikke rammer det, falder det ikke«*.

Gunstig situation til at sætte skub i de antiimperialistiske kampe

De skærpede modsætninger har ført til et nyt opsving i de antiimperialistiske bevægelser og kampe på det internationale proletariats og de undertrykte folks og nationers side, som er på et nyt niveau med hensyn til hyppighed, omfang og størrelse. Modoffensiven fra den heltedige nationale befrielsesbevægelse i Palæstina har ikke kun åbnet en ny periode i kampen for Palæstinas befrielse, men også forbedret betingelserne for den antiimperialistiske bevægelse på verdensplan, hvilket endnu engang viser, at de nationale befrielsesbevægelser er en væsentlig del af den proletariske verdensrevolution. Det såkaldte Mellemøsten er igen blevet en krudttønde, hvor den zionistiske apartheidstats aktuelle folkemord i Gaza med hjælp fra dens amerikanske sponsorer kun lægger brænde på bålet af nationale modstandsbevægelser i hele regionen, hvilket ikke kun begrænser gennemførelsen af imperialisternes, især USA's, planer betydeligt, men også sætter de bureaukratisk-kapitalistiske herskere i disse lande i en klemme og afmonterer dem som marionetter for imperialistiske interesser. Med udgangspunkt i den arabiske region har der udviklet sig en verdensomspændende massesolidaritetsbevægelse, som fortsætter den dag i dag, og hvis sammensætning og orientering er stærkt påvirket af nationale forhold. I månedsvis har hundredvis af millioner af mennesker i mere end 80 lande verden over deltaget i disse demonstrationer, og i nogle lande er der blevet afholdt demonstrationer med over en million mennesker. Kommunisten har den afgørende opgave at støtte denne opblomstring af den nationale og antiimperialistiske bevægelse, at kæmpe for orientering og lederskab. Kommunisterne skal lede denne bevægelse og anvende den universelle lære om, at de undertrykte nationers befrielse fra imperialistisk dominans kun er mulig under proletarisk ledelse som en del af den ny-demokratiske revolution, der er den vigtigste form for revolution i dag. Folkekrigene i Peru, Indien, Tyrkiet og Filippinerne, som ledes af marxistisk-leninistiske-maoistiske Partier, er et lysende lys i denne proces, da de er forvarsler om den Nye Magt og beviser den universelle gyldighed af revolutionær vold under ledelse af det Kommunistiske Parti, i dag i form af folkekrige, og dermed også er et hårdt slag mod revisionismen.

Behovet for de Tre instrumenter og det Kommunistiske Partis ledelse

Midt i væksten af den antiimperialistiske bevægelse og massebevægelsen viser det sig tydeligt for os, at kommunisterne kun kan indtage en ledende rolle i disse kampe, kun kan opbygge sig selv midt i disse kampe, hvis de forstår at anvende og udvikle proletariatets tre strategiske instrumenter korrekt: Partiet, hæren og enhedsfronten, hvor Partiet er akse og ledelsen. Rekonstitueringen eller den videre opbygning af de Kommunistiske Partier er den afgørende opgave for den Proletariske Revolutions fremskridt, for opbygningen af Socialismen gennem Proletariatets Diktatur, som igen etableres gennem den Socialistiske Revolution og i perspektivet - Proletariske Kulturrevolutioner frem til Kommunismen. Ved at rekonstituere eller yderligere styrke det Kommunistiske Parti som akse må kommunisterne også kæmpe for proletariatets ledelse i de brede massers antiimperialistiske, demokratiske eller økonomiske kampe og organisere eller forberede masserne på revolutionens store og komplekse opgaver. Enhedsfronten, hvis højeste forståelse blev udviklet inden for marxismens tredje fase, marxismen-leninismen-maoismen, er et af de *»tre vigtigste magiske våben til at besejre fjenden«*, en taktisk og strategisk nødvendighed for udviklingen af revolutionen, hvis ledende kraft må være proletariatet: *»I lyset af Lenins ideer kan man se, at de proletariske partiers konkrete taktik alle har som mål at organisere masserne i millionvis, at mobilisere allierede maksimalt og at isolere folkets fjender, imperialisterne og deres lakajer, maksimalt for at nå det generelle strategiske mål om proletariatets og folkets frigørelse.«* En korrekt anvendelse af enhedsfronten vil gøre det muligt for kommunisterne at tage store skridt i denne situation og afgørende udvide basen blandt masserne - på betingelse af en fast kamp mod højre- og *»venstreorienterede«* afvigelser, som enten holder sig til massebevægelsen og underminerer proletariatets ledende rolle eller behandler enhedsfronten som en ren proklamation, som en *»manøvre«*. *»Det Kommunistiske Partis ledende rolle i arbejderklassens kampe skal vindes. Til det formål er det nødvendigt ikke at tale om kommunisternes ledende rolle, men at gøre sig fortjent til og vinde de arbejdende massers tillid gennem dagligt massearbejde og en korrekt politik«*, underviser kammerat Dimitroff, som har ydet et afgørende bidrag i kampen for en korrekt anvendelse af enhedsfronten inden for Kommunistisk Internationale. Kammerat Dimitroff advarede også om, at en fælles international strategi og taktik for en antiimperialistisk enhedsfront ikke bare kan overføres til den nationale situation som en skabelon, men kun kan anvendes korrekt ved at tage hensyn til de respektive forhold: *»Ved dannelsen af en bred antiimperialistisk enhedsfront (...) er det først og fremmest nødvendigt at anerkende de forskellige forhold, hvorunder massernes antiimperialistiske kamp foregår; den nationale befrielsesbevægelses varierende grad af modenhed, proletariatets rolle i den og det Kommunistiske Partis indflydelse på masserne.«* Oprettelsen eller videreudviklingen af en antiimperialistisk enhedsfront skal håndteres med fast hånd i tjeneste for erobringen af den politiske magt i hvert land og udviklingen af den Proletariske Verdensrevolution!

Et internationalt marxistisk-leninistisk-maoistisk center er nøglen

I den nuværende verdenssituation med udbrud og omvæltninger inden for det imperialistiske verdenssystem, midt i de spontane massebevægelser af forskelligt niveau og karakter, som antiimperialistiske bevægelser, kampe for folkets demokratiske rettigheder eller de aktuelt udviklende fredsbevægelser mod imperialistisk krig, der bekæmper pacifisme og chauvinisme, bliver kommunisternes ansvar for at kæmpe for at indtage en større eller ledende rolle i disse kampe en presserende nødvendighed for at udvide proletarietets hegemoni inden for de folkelige og nationale bevægelser. For den Internationale Kommunistiske Bevægelse kræver denne situation i dag en stærkere fælles international orientering af den antiimperialistiske kamp under proletarisk ledelse, og derfor hilser vi, Internationalt Kommunistisk Forbund, udtrykkeligt alle bestræbelser og tiltag velkommen, som tjener og fremmer en international taktisk og strategisk forening af antiimperialistiske kræfter og bevægelser under proletarisk ledelse, hvor de undertrykte folk og nationer som centre for den Proletariske Verdensrevolution må påtage sig et særligt ansvar for udviklingen af sådanne aktiviteter. Udviklingen af antiimperialistiske aktiviteter, hvis akse skal være forsvaret og støtten til folkekrigene, kampen mod imperialistiske krige og aggression samt forsvaret af folkets rettigheder, er i øjeblikket af afgørende betydning for at udvide IKF's rækker og udvide basen for de kommunistiske partier og organisationer.

Kommunisterne i verden fejrer og gennemfører den 1. maj 2024 i Formand Mao Tsetungs 130. fødselsår. Med Formand Mao Tsetung har den proletariske bevægelse udviklet sit mest magtfulde og uovervindelige våben, sin ideologi, til marxismens tredje, nye etape; marxismen-leninismen-maoismen, det våben, hvormed proletariet og verdens folk vil feje imperialismen og reaktionen væk fra jordens overflade. 130-årsdagen for Formand Mao Tsetungs fødsel repræsenterer også 1-årsdagen for grundlæggelsen af Kommunistisk Internationalt Forbund og symboliserer derfor kommunisternes store opgave i dag med at genforene den internationale kommunistiske bevægelse på grundlag af marxismen-leninismen-maoismen, det internationale proletariats ideologi, som er almægtig, fordi den er sand. Internationalt Kommunistisk Forbund (IKF) repræsenterer en stor præstation, der fremhæver en lang og kompleks kamp for genforening af kommunisterne på verdensplan. Derfor er vi nødt til klart at forstå den store betydning af IKF's eksistens, som fremmer betingelserne for genforening af kommunister verden over: *»I FMIK kunne partier og organisationer med forskellige synspunkter - gennem to-linje kamp, praktisering af enhed, kritik og enhed på en ærlig og kammeratlig måde - opnå den højeste ideologiske og politiske enhed i de sidste fire årtier. Dette er et godt eksempel på, at de sande kommunister ønsker at forene sig under maoismen! Opdelingen af det internationale proletariat er kun i revisionismens og reaktionens interesse. IKF's politiske erklæring og principper udtrykker den enhed, som 15 partier og organisationer over hele verden er nået frem til, det er et stort skridt fremad, og det er grundlaget og referencepunktet for at forene hele IKB.«*

Vi kan tydeligt se, at betingelserne for genforeningen af den Internationale Kommunistiske Bevægelse på denne 1. maj 2024 er blevet anderledes, end de var for nogle få år siden. Grundlæggelsen af Internationalt Kommunistisk Forbund (IKF) i december 2022 åbnede døren til en ny periode med kamp for genforening, hvor tendensen til spredning blev forvandlet til en tendens til forening af kommunister. Oprettelsen af IKF har ikke afsluttet kampen for enhed, tværtimod har den åbnet en ny fase i den »organiserede kamp for rekonstruktionen af Den Kommunistiske Internationale under maoismens befaling og ledelse«. Vi ønsker at byde velkommen til alle aktiviteter og bidrag fra Kommunistiske Partier og organisationer verden over, som tjener til yderligere at forene og uddybe to-linje kampen. I løbet af det seneste år er der blevet afholdt snesevis af kampagner, arrangementer, seminarer og diskussioner, som har taget et ærligt og fast standpunkt til behovet for en international forening af kommunister, og vi ønsker derfor at forny vores opfordring: *“Internationalt Kommunistisk Forbund vil ikke spare nogen anstrengelser for at etablere en direkte relation med alle M-L-M-Partier og -Organisationer, der ønsker at arbejde for enhed og ikke splittelse, og som forsvarer de tre grundlæggende principper: 1. forsvaret af marxismen-leninismen-maoismen, 2. kampen mod revisionismen og 3. at være for den proletariske verdensrevolution.”*

Selve 1. maj er et produkt af kampen for at forene det internationale proletariats mest avancerede kræfter, som i den periode blev ledet af en af grundlæggerne af den videnskabelige socialisme, Engels. Det skulle være en »målestok« for graden af forening og styrke i det internationale proletariat, en dag, hvor det internationale proletariat blev mobiliseret som *»én hær, under ét banner, for ét umiddelbart mål«*. Lad os repræsentere proletariats almægtige kraft som den mest avancerede og sidste klasse i historien, legemliggjort af dets organisation, de Kommunistiske Partier, ledet under dets mest avancerede ideologi, marxismen-leninismen-maoismen.

**LEVE 1. MAJ, DEN INTERNATIONALE DAG FOR PROLETARIATETS ENHED, KAMP
OG SOLIDARITET!**

LEVE DEN HELTEMODIGE NATIONALE MODSTAND I PALÆSTINA!

**FOLKEMORDERISKE ZIONISTER, YANKEE-IMPERIALISMENS LØBEHUNDE, UD AF
GAZA OG HELE PALÆSTINA!**

LEVE 130-ÅRSDAGEN FOR FORMAND MAO TSETUNGS FØDSEL!

**LEVE MARXISMEN-LENINISMEN-MAOISMEN! NED MED REVISIONISMEN OG AL
OPPORTUNISME!**

LEVE FOLKEKRIGENE I PERU, INDIEN, TYRKIET OG FILIPPINERNE!

NED MED DEN IMPERIALISTISKE KRIG!

LEVE DEN PROLETARISKE VERDENSREVOLUTION!

Internationalt Kommunistisk Forbund

1. maj 2024